

Het Rijke Vlijmense Wielerleven

Jan Coensen (1937)
De 'wilde' Kampioen,
die zelfs een dode supporter bleef boeien.

1983, NK Ulicoten: Jan in de Kampioenstrui tijdens de huldiging. (Archief Jan Coensen)

Beginjaren 80, Horendonk (B): ook hier is Jan de snelste. (Archief Jan Coensen)

Als kastelein moet je je klanten kunnen blijven boeien. En dat was Jan Coensen wel toevertrouwd. Voor mooie anekdotes en bizarre verhalen kun je bij Jan altijd terecht. Tien jaar lang huisde hij als caféhouder in Oudenbosch. Daar belandde hij in de jaren zestig midden in het West-Brabantse wielergebeuren. In zijn jeugd jaren

Midden jaren 50: Kis Coensen feliciteert Fried Libregts met weer een overwinning. Op de achtergrond kijken Huub (de Kop) Boom (links) en Jan Coensen (rechts) toe. Wie de man in het midden is, is onbekend. (Archief Fried Libregts)

was er voor hem als lid van een groot gezin weinig gelegenheid (zowel financieel als qua tijdsbesteding) om als wielrenner aan de slag te gaan. Wel werd de in Vlijmen geboren en getogen Jan door zijn vader Kis, die voorzitter

was van de supportersclub van Tini Wolfs, met de wielerbacil besmet. Eenmaal in Oudenbosch ging hij regelmatig met de

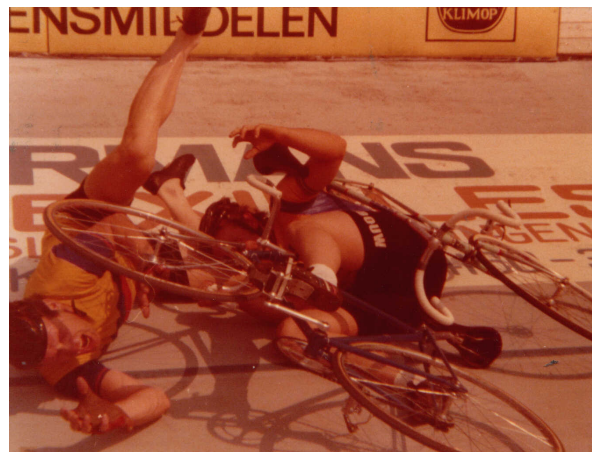
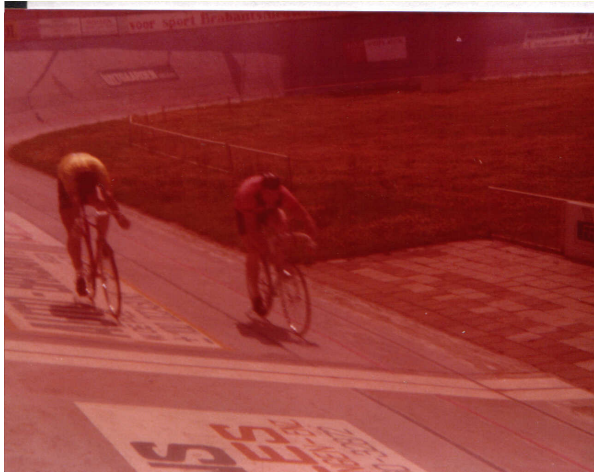
beroepsrenners Werner Swaneveld en Michel

Stolker naar de koers, en ging de wielervlam weer

1983, St.Johann: De Nederlandse veteranenkampioen onderweg in het Wereldkampioenschap. (Archief Jan Coensen)

branden. Met een frame gekregen van de ‘Zwaan’, opgebouwd met onderdelen van andere coureurs en in kleding van Cees van Amsterdam ging Jan aan de slag in de diverse ‘wilde’ koersen, die rondom Oudenbosch verreden werden. Om al deze losse wedstrijden wat meer op één lijn te krijgen, werd de Brabantse Wieler Federatie (BWF) opgericht, waarvan Jan de eerste voorzitter werd. De BWF, die voornamelijk veteranenwedstrijden (35+) organiseerde, werd niet erg positief ontvangen door de KNWU. De officiële bij de UCI (de internationale wielervedstrijdenorganisatie) aangesloten Nederlandse Wielerunie was erg bevreesd voor concurrentie in veteranenland en zag het succes van de BWF met lede ogen aan. Ook het wielersbaantje in Oudenbosch werd in deze tijd onder impuls van Werner Swaneveld en Wim van Est opgeknapt en heropend. De baan met de steilste bochten (meer dan zestig graden) van Europa had echter het Nederlandse weer tegen. Teveel programma's moesten vanwege regen worden afgelast, waardoor de aanvankelijk enthousiaste renners het op den duur lieten afweten. Maar zo kwam Jan wel zowel op de weg als op de baan in actie. Van Wim van Est kreeg hij een Dürkopp baanfiets met daarop nog een ouderwetse blokset en met een KNWU-veteranenlicentie reed hij er zijn wedstrijden.

Wielersbaan Oudenbosch :

Op de linkerfoto wint Jan (rechts) een sprintduel. Maar lang niet altijd liepen Jan's capriolen op dit steile baantje zo goed af. Op de rechterfoto schreeuwt hij het uit na een valpartij met rechts André van Elten. (part.coll.)

Meer dan dertig jaar (1965 – 1997) was Jan bij de ‘wilde bond’ als renner actief, en met het behalen van het Nederlands Kampioenschap in Ulicoten voor Van Gageldonk en Rasenberg bereikte hij zijn sportieve hoogtepunt. Achteraf bleek dit een wedstrijd met zowel een gouden als een zwart randje. Het zwarte randje werd veroorzaakt door een wel heel bizarre supporter. In de bocht voor de aankomst zat de hele middag een man roerloos vanuit zijn tuin naar de wedstrijd te kijken. Toen hij ook na de finish maar in zijn stoel gekluisterd bleef zitten, werd er polshoogte genomen en bleek hij al uren eerder overleden te zijn.

Jan was ook elk jaar actief op het Wereldkampioenschap voor veteranen in St. Johann (in Tirol, Oostenrijk). Hier was een zevende plaats zijn kortste stek. Niet onverdienstelijk, want voor het zware klimwerk aldaar had Jan wel een beetje een te groffe lichaamsbouw. Om geld binnen te krijgen voor gehandicapten in Roosendaal organiseerde Jan eens mede een voetbalwedstrijd tussen beroepswielrenners en journalisten. Hij deed hier mee bij de journalisten en kreeg voor de wedstrijd het aanbod om 10.000 gulden te verdienen, als hij een bepaald persoon voor een tijdje uit zou schakelen. Het bleek om Eddy Merckx te gaan, de Kannibaal die in die tijd het peloton meedogenloos geselde. Een aantal tegenstanders had er wel wat voor over, om voor eventjes (en liefst wat langer) van de ziekelijke honger van de Kannibaal af te zijn. Maar dat ging Jan toch een beetje te ver.

Voetballer Eddy Merckx omringd door drie tegenstanders, met links Jan Coensen, blijft meester over de bal. "Als Merckx was gaan voetballen, zou hij zeker een topspeler geworden zijn." Aldus Jan. (Archief Jan Coensen)

Bij Jan kwamen er in die tijd en later in Vlijmen ook altijd renners over de vloer. Vooral Britse coureurs als Albert Hitchen en Norman Hill waren

er kind aan huis.

Nadat hij in Vlijmen teruggekeerd was, baatte hij aan de Wolput opnieuw een café uit en werd hij naast zijn wieleractiviteiten ook nog actief als verzorger van de voetbalvereniging Vlijmense Boys. Na een blessurebehandeling had Jan nooit zo'n haast om van het veld af te gaan. Toen een scheidsrechter daar eens een opmerking over maakte, zei Jan: "De goudvis was uit mijn waterzak gesprongen. Die moest ik nog even vangen!" De wedstrijd daarop waren de selectiespelers wel bijzonder attent voor Jan. Hij hoefde zijn verzorgerskoffertje en waterzak niet zelf naar het veld te dragen, dat deden de jongens wel voor hem. Toen hij op een bepaald moment het veld in rende voor een blessurebehandeling en naar de spons in de waterzak greep, bleek deze verdwenen te zijn. Wel zaten er twee goudvissen in !

De man van tien mille gooit er maar weer eens een anekdote tegenaan. (foto Ad van Kessel)

Tegenwoordig fietst Jan niet meer. Een versleten rug laat dat niet meer toe. Maar mooie verhalen vertellen, dat zal hij wel nooit verleren!

Bronnen :

- Archief Jan Coensen.
- Archief Fried Libregts.
- Foto: Ad van Kessel.